

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас“ в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Лапчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої“ революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я Гаврилюк Світлана</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Мельник Ірина</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія Тодоріко Аліна</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Кравчук Інна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кузьменко Віталій Сірецький Іван</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Паляниця Альона Бендюк Олеся</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Пікула Микола</i>	Політична система Франції	132
<i>Наумчук Артур</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Архипенко Аліна</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Хомич Петро</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Майко Тетяна Байрак Сергій</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Мадерук Христина Кондратюк Марія</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Сверба Людмила Макарук Надія Ралець Андрій</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Сремейчук Іванна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Шимко Ольга Клімчук Тетяна</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Військова доктрина України	150
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

Для того, щоб задіяти весь іміджевий потенціал нашої держави, необхідні продумана державна інформаційна політика й чітко спланована брендінгова кампанія. Вдале поєднання внутрішньої та зовнішньої складової іміджу дасть можливість скорегувати негативний імідж України та створити підстави для формування позитивного бренду. Саме зовнішньополітичні техніки PR дозволяють не протидіяти стереотипам, а створювати новий імідж країни чи запускати нові позитивні характеристики, які б закріпили її позиції на міжнародній арені та в міжнародному співтоваристві.

Брендінгова кампанія України повинна базуватися на дослідженнях щодо вже існуючого іміджу країни, враховувати національні особливості цільових груп та досвід зарубіжних країн.

Україна, охоплена політичною кризою, має передусім імідж політично нестабільної держави, що, звісно, не на користь ані її політичній еліті, ані громадянам. Саме тому необхідні цілеспрямовані теоретично обґрунтовані дії держави з метою формування привабливого політичного іміджу.

Проблема формування позитивного іміджу України та української влади охоплює кілька аспектів: формування внутрішнього іміджу кількох рівнів на всеукраїнському, на загально європейському та на рівні окремих країн ЄС, а також загалом на міжнародному рівні. При цьому позитивне (чи, принаймні, позитивніше, ніж тепер) сприйняття України та влади має бути в результаті сформоване у представників дрібного, середнього та крупного бізнесу, у представників влади і недержавних організацій та власне пересічних громадян.

Україна має стати потрібною, необхідною з усіх точок зору – для ведення бізнесу, для проведення міжнародних та міждержавних переговорів, для вкладення коштів, для відпочинку, для апробації та повноцінної реалізації міжнародних програм та проектів тощо. Крім того, країна має активніше — виконувати функції лідера регіону.

Адже, Україна має достатньо позитивних реалій, на яких би міг формуватися її імідж. Проте імідж, який набула Україна в Європі і світі, потребує ретельного і неупередженого перегляду. Ми велика європейська нація з великою європейською культурою.

Україна є найбільшою за територією європейською країною, д'ятою за кількістю населення; має промисловий, сільськогосподарський і військовий потенціал – все, щоб відігравати провідну роль в європейських і світових справах. Недостатня присутність України в міжнародному інформаційному просторі ускладнює просування позитивного іміджу нашої держави в світі. Проте відзначається важливим вирішення внутрішніх проблем для формування позитивного авторитету України.

Сирота Дмитро Ярославович
(магістрант РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Черній А.Л.)

АДАПТАЦІЯ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ

Прагнення Україною до встановлення демократичних стандартів ставить вимоги щодо забезпечення реалізації прав людини й громадянина, які визначаються Конституцією України. Волевиявлення народу, що відбувається через періодичні нефальсифіковані вибори, повинно бути основою діяльності уряду, адже вибори є

одним із найголовніших механізмів отримання влади в демократичній державі, які ще й сучасною політичною наукою визнаються універсальним критерієм демократії. Окрім того, саме налагодження ефективного функціонування виборчої системи сприятиме формуванню політичної еліти. Однак усі ті політичні процеси, які на сьогодні відбуваються в Україні, свідчать про наявність великої кількості суперечностей і невідповідностей правовій регламентації форм безпосередньої демократії. Україна потребує приведення до ладу виборчої системи, яка буде відповідати прийнятним у демократичному світі критеріям, а також урахуватиме притаманні українському народу історичні особливості, соціально-економічний розвиток нашої держави й інші особливості населення країни. Вибори як форма народного волевиявлення є одним зі способів формування народом органів державної влади та місцевого самоврядування або інших інститутів. Це стосується насамперед формування представницьких органів законодавчої влади – парламентів, інституту президента, органів місцевого самоврядування.

Виборчі системи в країнах Європи склалися різного часу, видозмінювалися, відображаючи особливості історичного розвитку кожної з них. Проте можна виокремити загальні характеристики виборчих структур європейських держав. У зарубіжних конституціях відзначені такі головні принципи: загальні, вільні, прямі й непрямі вибори при таємному голосуванні.

Існуюча в Україні партійно-електоральна система є невід'ємним чинником існуючої політичної кризи в Україні. Закладена в ній електоральна формула не дає змоги створити ефективно функціонуючий парламент та стабільну партійну систему на користь парламентської більшості й уряду. Це вимагає оптимізації цієї партійно-електоральної системи, що склалася на сьогодні в

Україні, та робить концентрацію зусиль на „доопрацюванні” вбудованої в ній схеми пропорціонального представництва нагальною потребою часу. Вихід України на демократичний шлях розвитку спонукає до глибокого вивчення сучасного стану її виборчої системи та перспектив її розвитку. Адже вибори є одним з найголовніших механізмів отримання влади в демократичній державі. Часті зміни виборчого законодавства, мотивовані політичним виґрашем, свідчать про низьку якість демократії. З іншого боку, зростання ефективності дій політичних партій під час маніпуляцій із виборчим законом демонструє стабілізацію політичної сцени, що, всупереч змінам і перетасуванням, які тривають, стає дедалі прогнозованою. Це дає підстави політичним суб'єктам передбачати, яка позиція в межах виборчого закону буде для них виґрашною під час виборів (чи згодом).

Отже, як бачимо реформування виборчої системи України та приведення її до загально прийнятих норм є важливим елементом на шляху демократичного розвитку нашої держави.

Белова Анастасія Юрївна
(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Історія”,
наук. керівник – доц. Невинна Г.Я.)

ЖІНОЧЕ ПОЛІТИЧНЕ ЛІДЕРСТВО В УКРАЇНІ

Традиційно лідерство як соціально-психологічний феномен вивчалось майже без врахування статі, тому що лідерська роль ап'орі вважалась мускулінною. На керівних державних посадах, а також у масових громадсько-

політичних організаціях, партіях в основному перебувають чоловіки, які й формують політику держави в її власне “чоловічому вбранні”. Проте логічно припустити, що жінка-політик зможе більш компетентно оцінити проблеми жінок, що вона буде більш розумно, більш чутливо, більш адекватно представляти жіночу частину населення.

Проте, як свідчать результати досліджень, на жаль, ставлення до жінок-лідерів, зокрема політиків, в нашому суспільстві є досить упередженим. Серед народу поширена думка, що жінці не місто у великій політиці. Звичайно, ці стереотипи трохи посунула така харизматична постать української політики, як Юлія Тимошенко. Я не буду оцінювати її політичну діяльність та реформи, але погодься, що у ролі лідера вона виглядає досить природно. У більшості випадків відзначаються позитивні якості жінки-політика. Наголошується, що жінки більш терпимі в спілкуванні з іншими, прагнуть в більшій мірі досягти гармонії і тому надають перевагу компромісу, а не конфронтації, колегіальному, а не ієрархічному способу прийняття рішень. У жінок більш прагматичний підхід, порівняно з чоловіками, більше розвинене почуття обов'язку стосовно роботи, рідше відсутні на сесіях та засіданнях. Необхідно відмітити, що окреслені переваги значною мірою породжені уявленням про “сімейну жінку” і переносяться на імідж жінки-політика. Якщо критикується “жіночий стиль” у політиці, то знову ж таки, згадують негативні риси, які жінка виявляє в побуті, а не в професійній діяльності.

Жінка, згідно рольовим стереотипам суспільства, має бути м'якою, стриманою. Ці якості скоріше заважають більшості жінок бути успішними в політиці, побудованій за чоловічим сценарієм.

Ще одна особливість жінок-політиків полягає в тому, що вони прагнуть робити моральну політику. Під моральною політикою розуміється наступне: відповідність засобів і способів тим високим цілям, які декларуються в програмних документах; діяльність не заради кар'єри, власного просування по службі, а заради ідеї; мета – не завоювання влади, а вироблення механізмів народовладдя; протистояння злу в усіх його проявах; захист несправедливо скривджених і та ін. Вважається, що жінка-політик має більш складний імідж, ніж політик-чоловік. Вона повинна мати в своєму іміджовому портреті певні “чоловічі” риси (звідси – “залізна леді” Маргарет Тетчер, або “сталісна леді” Мадлен Олбрайт). Але на загал у неї повинні переважати суто жіночі риси. Можливо, що такий “пульсуючий” імідж створює ускладнення для жінки-політика і заважає аудиторії пристосуватися до неї: тільки аудиторія починає звикати до “чоловічої” поведінки жінки-політика, раптом починає діяти жіноча іміджова модель.

Сучасне жіноче лідерство функціонує в різних сферах суспільного життя, виявляється у різноманітних формах політичної діяльності як перспективна організаційна модель суспільного розвитку. Розбудова демократичної системи в Україні невід'ємна від активної участі жінки-лідера у формуванні якісно нових та модернізації традиційних державних механізмів і структур.

В Україні тип жінки-лідера нерозривно пов'язаний з національними потребами, тому політична спрямованість українського жіночого руху відбувається в національно-демократичному напрямку. Досвід політичного лідерства українських жінок завжди мав чітке професійне наповнення. Політичні запити реалізуються через конкретні професійні сфери – освітянську, культурну, громадську діяльність. Кращі зразки лідерського політичного виявлення початку

століття слугують сьогодні прикладом для державної діяльності сучасних політичних лідерів та виступають матеріалом для опрацювання творчого досвіду жіночого політичного лідерства в українській історії.

В умовах ще реально існуючої широкої політизації суспільства нагальною залишається розробка програм посилення змістовності політичних аспектів діяльності жіночих політичних організацій як ланки, що зв'язує політичні структури і самих політиків з жіночим населенням, а також набуття жіночими організаціями здатності акумулювати, бути каталізатором і об'єднувати політичну волю жінок, спрямовувати волю та емоції у конструктивне демократичне, гуманне русло, формувати політичну культуру.

Хоча жіноче політичне лідерство не набуло сталого статусу в Україні, сучасна практика політичної діяльності свідчить, що в політиці нерідко проявляється саме жіночий стиль політичного лідерства як такий, що містить суспільно-перетворюючий ефект, який досягається гнучкістю у підході до політичних реалій, соціальною конкретикою політичних потреб і вимог, здатністю до запобігання конфліктів, динамічністю мислення тощо.

Овдійчук Ірина Вікторівна

*(студентка 5 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Невинна Г.Я.)*

ЕВОЛЮЦІЯ ВИБОРЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УКРАЇНІ

Вибори у сучасному демократичному суспільстві сприяють створенню політичної еліти, формують курс зовнішньої та внутрішньої політики держави згідно виборчих програм, що мають підтримку у громадян. Вирішити ці завдання може тільки правильно проведена виборча кампанія. Розробити стратегію «продажу» покликані виборчі технології.

На даному етапі розвитку української держави маємо немалий досвід виборчих кампаній. Процес підготовки та власне вибори увійшли у наше життя та займають більше часу, ніж планомірна робота владних структур. Мабуть, українське суспільство вже й не може уявити собі, що з екранів телевізорів та білбордів до них не будуть звертатися кандидати на ту чи іншу посаду.

Вибори у сучасному демократичному суспільстві консолідує населення, сприяють створенню політичної еліти, формують курс зовнішньої та внутрішньої політики держави згідно виборчих програм, що мають підтримку у громадян. Вирішити ці завдання може тільки правильно проведена виборча кампанія та використання ефективних виборчих технологій.

Виборчі технології – поняття, яке відносно недавно увійшло до наукового обігу в Україні. Однак воно існує з давніх-давен як невід'ємне явище політичного життя, хоча й не мало сучасної назви.

В Україні вони ще не набули значного розвитку, вперше політичні технології на території нашої країни було застосовано під час парламентських виборів 1998 р., а потім і президентських у 1999 р. До 2004-го усі проекти були розроблені російськими політехнологами. Почалося все з „кучмівського проекту” під назвою „Жінки за майбутнє!” та створенням партії „Реформи і порядок”. З часом, в українському політикумі намітився перехід від традиційних (інша назва – класичних) виборчих технологій до використання більш

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011